

njihov izbor podob najbolj prepričljiv. Ostali pa so deloma dobro, deloma pa tudi slabše zastopani. Tu je tudi točka, kjer se pokaže slaba stran te knjige. Urednik je izbral čim več lesorezov. Vzel je prispevke tudi od takih slikarjev, ki jim je grafično delo že po naravi precej tuje in so se v svojem umetniškem delu morda le slučajno kdaj pobavili z lesorezom. Zatorej so tudi taki lesorezi našli mesto v knjigi, kar pa višino celote precej zniža. Urednik bi storil bolje, ko bi izbral le najboljše liste, ki razodevajo res vsestransko umetniško pa tudi tehnično kulturo. Morda bi se taka luksuzna izdaja ne omejila samo na lesorezno panogo grafike. Pazljiva kritična izbira grafičnih listov naše celotne črno-bele umetnosti bi vsekakor rodila zbirko, ki bi bila tudi po vsebini za slovensko grafično umetnost v resnici reprezentativna.

Dr. St. Mikuš.

Tine Debeljak-Bara Remec: A. S. Puškin, Bahčisarjaski vodomet. Ljubljana 1942-XXI.

Linorezi Bare Remčeve. Slikarica B. Remec izhaja iz zagrebške umetnostne šole. Njeno delo preveva zatorej izrazita slikovita nota, ki je bila v njenih prvih delih nekoliko kaotična, se je pa po firenški dobi umirila tako oblikovno kakor tudi barvno. V zadnjem času se je lotila grafične umetnosti, ki je danes pač izredno primerno izrazilo umetnikove notranjosti. Poleg pretresljivih podob Apokalipse so nastale tudi pričujoče ilustracije Puškinove mojstrovine. Problem, ki ga je tekst pesmi naložil ilustratorici, je zelo težak, in sicer prav zaradi romantičnega značaja pesnitve. Tu ni realističnih opisov, ki se dajo lepo prepisati v slikarsko podobo. Umetnik je navezan na pesniške figure, ki so pripovedno skromne, čustveno pa izredno odmevajoče. Ilustracije, ki nastanejo ob takih pesniških pobliskih, morajo pač ustvariti ali bolje zagrabititi skalo čustev napisane umetnine in jih obdržati v okviru ilustrativno skope snovi. V našem primeru sta se našli obe prvini: romantično čustveni tekst in slikarica v srečnem ravnotežju. Prav ženske-umetniki po svojem čustvenem nastrojenju tako nalogo lažje rešijo kakor moški. Tako so nastale ilustracije nekako v dvojni smeri: mali čustveni slikarski zapiski ob robu pesnitve ter večje, celostranske podobe, po svojem bistvu ravno tako razpoloženjski spomini na usodno zgodbo Bahčisarajskega vodnjaka. Oblikovno je slikarica rešila posamezne podobe izredno okusno in z velikim umetniškim smislom. Omenil bi podobe Jurzuf na Krimu, Igrajoča Potocka in pesniško vizijo ob vodometu. Igrajoče dekle ob harfi je morda, kar se tiče glasbila in motiva sedenja deklice, tehničen lapsus. Igralci na harfo strežejo instrumentu od nasprotne strani.

Vkljub temu (naposled je šlo tudi tu slikarici v bistvu za druge stvari) pa so ilustracije dobro delo in pomenijo v grafično-slikarskem delu B. Remčeve korak naprej.

O pesniškem prevodu naj sodijo poklicani.

Dr. S. M.

Kronika umetnostnih razstav v letu 1942.

V januarju je v »Galeriji Obersnel« odprl razstavo oljnatih podob in gvašov slikar Zoran Mušič. Razstava je imela deloma retrospektiven značaj, ker so bila razstavljena tudi dela iz Španije in nekaj drugih mladostnih slik. Umetnostni profil razstave je bil zadovoljiv. Slikar je napredoval v pojmovanju barvnih odnosov, posebno pa so bili zanimivi poizkusi izgraditve arhitektonskih interjerjev. Negativna plat Mušičeve umetnosti se nam je odkrila v nekaki apriorni, posplošujoči slikarski obravnavi predmetov, ki na tak način izgubijo svojo avtohtono obliko. V istih prostorih sta naslednji mesec razstavila trideset oljnatih podob brata Drago in Nande Vidmar. Njuna razstava je bila vsekakor zanimiv umetnostni dogodek, kajti oba slikarja se kaj redko pokazeta pred občinstvom. Slogovno je njeno delo napredovalo v smislu realističnega gledanja na slikarska vprašanja. Vendar njuna umetnost ne predstavlja sočne, enovite podobe, marveč se čuti spričo premočnega programskega, razumskega hotenja razbita v nehomogene prvine. Posebno kompozicije Draga V. so zgrajene sila razumarsko, zaznavna je diskrepanca ospredja (figur) in ozadja (krajine).